

Hierdie werk, die tweede gedeelte van die boek Jesaja, uit die bekende serie Korte Verklaring der Heilige Schrift, het onlangs 'n derde druk belewe; wel 'n bewys dat dit sterk in aanvraag is en seker nie net by teoloë nie, maar ook by belangstellende lidmate uit gereformeerde kringe. Die boek bevat na die inleiding 'n vertaling en 'n verklaring van die hoofstukke 40-66 van die boek Jesaja.

In die inleiding waar die skrywer handel oor die outeurskap van hierdie hoofstukke word sy bewerings met groot versigtigheid geformuleer sodat mens soms die indruk kry dat die dogmatiese vooronderstellinge al te sterk meespreek en dat daardeur die objektiewe oordeel in die gedrang kom. Die skrywer sê op p. 16 dat die handhawing van die Jesajaanse outeurskap alleen moontlik is in die onderstelling dat Jesaja hier staan op ideële standpunt, d.w.s. dat die profeet uit die agste eeu deur die Gees van die profesie in die tyd van die ballingskap verplaas is, dus tenminste anderhalwe eeu nadat hy geleef het. Hier is dan 'n tweede Jesaja aan die woord, 'n Jesaja „die innerlijk leefde in een gans anderen tijd dan dien van Achaz en Hizkia”. Die opvatting dat Jesaja hierdie „Babiloniese” profesieë (in die tyd van die Assiriese oppermag) sonder om dit uit te spreek aanstonds te boek

gestel het en nie vir die breekere kring van sy tydgenote gepubliseer het nie, maar dat dit onder die engere kring van sy geesverwante bewaar gebly het vir 'n later periode waarvoor hulle meer bepaald bestemd was, kan ons nie deel nie. Dat Jesaja 40-66 anderhalwe eeu „apokrief” d.i. verborge moes bly, lyk 'n stelling wat nie verenigbaar is met die aktualiteit van die profetiese woord nie. Die outeur voel self aan dat die historiese standpunt, waarvan die profesieë uitgaan, of altans 'n gedeelte daarvan, in die tydperk van Cyrus lê.

Die vertaling lees vlot en aangenaam. Ons vind dit egter jammer dat by 'n heruitgawe van die werk nie aandag geskenk is aan die lesings van die Jesajarol van die Dooie See nie. Dit sou die vertaling en die eksegese op menige plek ten goede gekom het. Ons dink aan Jes. 40:6, waar die Septuagint en die Vulgaat, nou ook gesteun deur DSIa die eerste persoonsvorm van die werkwoord lees. Ook in vs. 10 van dieselfde hoofstuk word die ou lesings gesteun deur DSIa. In 40:12 bied DSIa 'n ander lesing o.i. verkieslik bo die van die Masoretiese teks nl.

Wie het die waters *van die see* met sy holle hand afgemeet,
en die hemele met sy span bepaal?

In 40:17b lyk die lesing van DSIa, as ons die eerste vershelfte in aanmerking neem, tog die mees waarskynlike te wees.

Sommige plekke p. 106 word die lesing van die Septuagint gevolg, op p. 143 die Pesitta; op p. 145 Jes. 51:19 steun die DSIa eweens die ouer lesings; in 49:24 verdien DSIa (gesteun deur Septuagint, Pesitta en Vulgaat, ook hierin gevolg deur Ridderbos) die voorkeur.

Hierdie versuim lyk ons die swak punt te wees in die verklaring van die boek Jesaja in 'n uitgawe van 1953. Wie 'n verklaring skrywe oor Jesaja kan hierdie ontdekte handskrif van betekenis nie verbygaan nie. Gevolglik is die boek by verskyning deels verouder.

Die perikope wat handel oor die Knege van die Here word vry uitvoerig bespreek. Die verskillende verklarings word behandel en gewaardeer om dan eindelik vas te stel dat die regstreekse-Messiaanse opvatting, die meeste reg laat geskied aan hierdie figuur. Ook die eksegese word hierdeur bepaal. Bepaald nuwe gesigspunte kom nie na vore nie. Die skrywer hou daarmee rekening dat hierdie liedere oorspronklik selfstandig was en later verwerk is in die ander gedeeltes.

Die teenstelling „Skrifgelowige teologie” en „kritiese teologie” (bekende klanke uit hierdie kringe en ook reeds in Suid-Afrika) wil by my nog nie goed in nie.

Die firma Kok het gesorg vir 'n netjiese uitgawe, in 'n aantreklike band.

E. S. MULDER.